

kommer ind i et fuldstændig skævt økonomisk Forhold i Landet, hvis der ikke ogsaa foregaar en Nedsættelse i Arbejdslønlønerne. Nu er det lige saa rimeligt og forstaaeligt, at Arbejderne og deres Repræsentanter, ogsaa denne Regering, der væsentligt er udgaaet af Arbejderklassen, ikke kan være stærke i Argumenter eller i Arbejdet for at faa Arbejdslønnen ned, idet man ræsonnerer som saa, at naar det var vanskeligt at faa Arbejdslønnen op, den Gang Priserne steg, gør man sig Haab om, naar nu Lønnen og alle Priser skal ned, at kunne redde noget af Stigningen og faa et højere Niveau for Arbejdslønnen end tidligere. Jeg vil sige derom, at jeg tror, det vil lykkes for Arbejderne at bevare en ikke ubetydelig Del af det, der blev vundet ved Stigningen, og jeg vil haabe, at det vil ske, for jeg tror, at Arbejdslønnen var for lav i Forhold til det almindelige Indtægtsniveau i Forvejen, og jeg tror ogsaa, at det under et nyt Prisniveau vil være muligt at arbejde under en noget højere Arbejdsløn end den, der var gældende før Krigen. Men jeg ønsker dog at løje til, at enhver Tale om, at de Sætsler, som er gældende nu, som er sat under en Kronkurs i 60erne, selvfølgelig ikke kan opretholdes med en Krone, der er i Pari eller i Nærheden deraf. Jeg siger: Selvfølgelig kan de det ikke, for det vilde bevirke en hel Omlægning af Indtægtsforholdene her i Landet, som jeg tror altid vil være uheldig. En saadan Indtægtsforskydning stod vi overfor under Krigen: Nogle havde Udsigt til at faa deres Indtægter fordoblet, andre mistede deres Købeevne. Det modarbejdede den daværende Regering ud fra den Betragtning, at man ikke skulde have saa store Forskydninger i Befolkningens Indtægter, og ud fra den samme Betragtning bør man modarbejde en saadan Forskydning nu. Og jeg føjer til, at hele den store Del af den arbejdende Befolkning her i Landet, som ikke er lønnet efter Tarifferne, men efter, hvad de kan faa for de Produkter, de frembringer gennem deres Arbejde, f. Eks. hele Husmandsstanden og den mindre Gaardmandsstand over hele Landet, har allerede faaet Lønnen nedsat og har maattet finde sig deri. Og de vil have meget vanskeligt ved at forstaa, hvis det ikke skal gaa hele Samfundet paa samme Maade. Altsaa: en Lønreduktion maa nødvendigvis følge af Kronestigningen. Men en stor Fond paa over 20 Mill. Kr. til Forsikring mod Arbejdsløsheden modvirker, at Arbejdslønnen bringes ned. Og derfor ønsker de, som vil have Arbejdslønnen ned hurtigt, at denne Fond hurtigt maa forsvinde eller bringes saa langt ned, at den

ikke kan holde Lønniveauet oppe. Dette er Kærnen i Sagen, og det ærede Medlem, der talte for Partiet Venstre (Stensballe), og som holdt en udmærket Tale, vilde ikke have forringet sin Tales saglige Indhold og Styrke, hvis han aabent havde erkendt, at dette var det egentlige Indhold og Kærnen i den Stilling, som det ærede Medlem tager til Spørgsmaalet om Anvendelse af Arbejdsløshedsfonden.

Min Opfattelse er da denne, at der maa sættes Nødhjælpsarbejder i Gang i stor Stil, og de kan ganske sikkert sættes i Gang i meget større Stil end hidtil, for det ærede Medlem har Ret i, at der har ikke i de senere Aar foreligget en Situation, som har presset paa for at faa dem sat i Gang i stor Stil. De kan sættes i Gang i betydeligt større Stil, og jeg tror, det maa kunne blive Resultatet af Forhandlingen i Udvalget her, at dette sker. Men ved Siden deraf maa der ogsaa sættes andre offentlige Arbejder i Gang, thi det er jo ikke givet, at de største Nødhjælpsarbejder altid kan udføres netop der, hvor den største ekstraordinære Arbejdsløshed er til Stede, eller hvor de fleste til Nødhjælpsarbejde egnede Arbejdere findes. Arbejdsudvalget peger paa en Række Arbejder rundt omkring i Landet, som det var ønskeligt at faa udført ved offentlig Hjælp. Jeg kunde her i en Sidebemærkning have Lyst til at fremhæve, hvad der i Betænkningen af Klitinspektoratet er opført som ønskelige Arbejder, og jeg skal da pege paa, at der her vil være Plads for at sætte Statsarbejder i Gang i en Udstrækning, som ganske vist ikke vil betyde meget for den samlede Arbejdsløshed, navnlig ikke i de store Byer, men dog meget for Strækningen langs Jyllands Vestkyst. Hvad der særlig tiltrænges, er forberedende Arbejder til Udvidelse af Plantningen i Klitterne. Dette Arbejde vilde kunne udføres som Nødhjælpsarbejde, og saa meget bedre, som den Løn, der almindeligvis i disse Egne udbetales for saadant Arbejde, ganske sikkert ligger under, hvad der vilde blive betalt, hvis man betalte tarifmæssig Løn og trak 15 pCt. fra. Der er adskillige Beboere langs Klitterne paa Jyllands Vestkyst — ogsaa langs de Arealer, der ejes af Staten —, for hvem det vilde være ønskeligt, om man hurtigst muligt forberedte en Tilplantning af disse Klitter. Hvad der i saa Henseende er gjort i de Klitplantager, der findes oppe i den Egn, hvor jeg er særlig kendt, i Vendsyssel, opfordrer kun til at gaa videre med Beplantningen af Arealer. Hvad der allerede forefindes, er til Fordel for disse Egnes ikke velhavende Befolkning og betegner et saa